

MĪTI UN FAKTI PAR CILVĒKIEM AR INVALIDITĀTI

Ikviens savā dzīvē sastopas ar dažādiem iepriekšpieņēmumiem jeb stereotipiem, un cilvēki ar invaliditāti nav izņēmums. Atšķirība ir tā, ka sienas, pret kurām atdurās cilvēki ar invaliditāti, sākas ar apkārtējo cilvēku attieksmi, un šī attieksme bieži ir pamatota uz maldīgu informāciju un neizpratni par to, ko nozīmē būt cilvēkam ar invaliditāti.

Mīts #1: Cilvēki ar invaliditāti ir drosmīgi un drošsirdīgi.

Fakts: Lai pielāgotos invaliditātei ir vajadzīga spēja pielāgoties jaunam dzīvesveidam, nevis drosme vai drošsirdība.

Mīts #2: Visi cilvēki, kuri pārvietojas riteņkrēslos, ir hroniski slimi.

Fakts: Riteņkrēsla asociēšanās ar slimību, iespējams, ir radusies tāpēc, ka slimnīcās slimus cilvēkus pārvieto riteņkrēslos. Cilvēks var izmantot riteņkrēsli dažādu iemeslu dēļ, kam varbūt nav nekāda sakara ar ilgstošu slimību.

Mīts #3: Riteņkrēsla lietošana ir ierobežojoša. Cilvēki, kas lieto riteņkrēsli, ir „riteņkrēsla saistīti”.

Fakts: Riteņkrēsls, tāpat kā divritenis vai automašīna, ir palīgīdzeklis, kas nodrošina iespēju pārvietoties.

Mīts #4: Visi cilvēki ar dzirdes traucējumiem spēj lasīt no lūpām.

Fakts: Spēja lasīt no lūpām visiem nav vienāda, tāpēc uz to nekad pilnībā nevar paļauties.

Mīts #5: Neredzīgiem cilvēkiem piemīt „sestā maņa”.

Fakts: Lai gan neredzīgi cilvēki pilnīgāk attīsta savas atlikušās maņas, viņiem nav „sestās maņas”.

Mīts #6: Cilvēki ar invaliditāti daudz labāk jūtas „sev līdzīgo” sabiedrībā.

Fakts: Šis aplamais pieņēmums radies tāpēc, ka agrāk cilvēki ar invaliditāti tika nošķirti īpašās skolās vai sociālajās iestādēs. Mūsdienās daudzi cilvēki ar invaliditāti labprāt izmanto iespēju iekļauties kopējā sabiedrībā.

Mīts #7: Cilvēkiem, kuriem nav invaliditātes, ir pienākums „aprūpēt” cilvēkus ar invaliditāti.

Fakts: Ikviens var piedāvāt palīdzību, bet lielākā daļa cilvēku ar invaliditāti labprātāk cenšas tikt galā pašu spēkiem.

Mīts #8: Zinātkāriem bērniem nekad nevajadzētu jautāt cilvēkiem par viņu invaliditāti.

Fakts: Daudziem bērniem piemīt dabiska zinātkāre, un viņi var uzdot jautājumus, kas pieaugušajiem šķitīs mulsinoši vai netaktiski. Taču, norādot vai apsauceot zinātkāru bērnu, jūs varat radīt viņam iespaidu, ka invaliditāte ir kaut kas slikts vai apkaunojošs. Lielākā daļa cilvēku, kam ir invaliditāte, labprāt atbildēs uz bērna jautājumiem.

Mīts # 9: Cilvēku ar invaliditāti dzīve ir pilnīgi citāda, nekā cilvēkiem, kuriem nav invaliditātes.

Fakts: Arī cilvēki ar invaliditāti tāpat kā citi mācās, apprecas, strādā, audzina bērnus, mazgā veļu, iepērkas, smejas, raud, maksā nodokļus, dusmojas, ir aizspriedumaini, piedalās vēlēšanās, plāno un lolo sapņus.

Mīts #10: Cilvēki bez invaliditātes drīkst atstāt savas mašīnas speciālajās stāvvietās, ja tas ir tikai uz dažām minūtēm.

Fakts: Tā kā pieejamās/pielāgotās automašīnu stāvvietas ir izveidotas tāpēc, lai apmierinātu cilvēku ar invaliditāti vajadzības, šīs vietas vajadzētu izmantot tikai tiem cilvēkiem, kuriem tās ir paredzētas.

Mīts #11: Lielākajai daļai cilvēku, kuriem ir invaliditāte, nav iespējamas seksuālas attiecības.

Fakts: Ikvienam ir iespējamas seksuālas attiecības, pielāgojot tās konkrētajam cilvēkam. Cilvēkiem ar invaliditāti ir iespējams dzemdēt bērnus vai tos adoptēt. Cilvēki ar invaliditāti, tāpat kā citi cilvēki, ir seksuālas būtnes.

Mīts #12: Cilvēkiem ar invaliditāti vienmēr ir vajadzīga palīdzība.

Fakts: Daudzi cilvēki ar invaliditāti ir diezgan patstāvīgi un spējīgi palīdzēt citiem. Ja jūs vēlaties (vai jums šķiet, ka vajadzētu) palīdzēt kādam, kuram ir invaliditāte, pirms sākat rīkoties, pajautājiet, vai viņam/viņai jūsu palīdzība ir nepieciešama..

Mīts #13: Neviena spēkos nav mazināt šķēršļus, ar kuriem ikdienā sastopas cilvēki ar invaliditāti.

Fakts: Ikviens var kaut ko darīt, lai mainītu situāciju. Jūs varat mazināt šos šķēršļus:

- Parādot izpratni par pieejamu auto stāvvietu nepieciešamību un atstājot to brīvu tiem, kam tā paredzēta.
- Sekmējot cilvēku ar invaliditāti iesaistīšanos sabiedrības aktivitātēs, izmantojot pieejamas sapulču un pasākumu vietas.
- Ar izpratni atbildot uz bērnu zinātkāri par invaliditāti un cilvēkiem, kuriem tā ir.
- Iestājoties par cilvēkiem ar invaliditāti pieejamu apkārtējo vidi.
- Iejaucoties, kad par cilvēkiem ar invaliditāti tiek izteikti aizskaroši vārdi vai frāzes.
- Izsakot rakstisku vai mutisku atzinību producentiem un redaktoriem, kad viņi kādu cilvēku ar invaliditāti ir parādījuši kā „normālu personu”.

Pieņemot cilvēkus ar invaliditāti kā personas, kuriem ir tādas pašas vajadzības un jūtas kā jums, un, kad vien iespējams, pieņemot darbā kvalificētus cilvēkus ar invaliditāti.

http://www.easterseals.com/site/PageServer?pagename=ntl_myths_facts

<http://www.joniandfriends.org/blog/myths-disability-ministry/>